

Sygn. akt IV KZ 33/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

w sprawie **A. N.**,

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 stycznia 2014 r.,

w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku skazanego o przywrócenie terminu do

złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. nie uwzględnił wniosku skazanego A. N. o przywrócenie mu terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku tegoż Sądu z dnia 18 września 2012 r. wraz z uzasadnieniem.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany, podnosząc między innymi, iż nie został powiadomiony o rozprawie apelacyjnej, a obrońca udzielił mu błędnej informacji o wyniku rozprawy apelacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zawiadomienie skazanego o terminie rozprawy nastąpiło przy zastosowaniu art. 139 § 1 k.p.k., który stanowi, że jeżeli strona, nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. Z kolei w myśl art. 138 k.p.k., strona przebywająca za granicą, ma obowiązek wskazać adresata dla doręczeń w kraju, a w razie nieuczynienia tego pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju albo, jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy uważa się za doręczone.

Cytowane przepisy dobitnie wskazują, że Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że nie ma prawnych przeszkód do rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego, który o terminie rozprawy został powiadomiony w sposób prawidłowy.

Po drugie, wskazać należy, że z informacji znajdujących się w aktach sprawy wynika, iż skazany od dnia 22 grudnia 2012 r. rozpoczął odbywanie kary z wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt ... 724/09 (k. 652 akt). Przyjmując nawet – poprzez szeroką interpretację przepisu art. 118 § 1 i 2 k.p.k., że pierwsze pismo złożone przez skazanego w dniu 31 grudnia 2012 r. w administracji Aresztu Śledczego w G. do Sądu Rejonowego w G. (k. 649), mogło być zinterpretowane jako wniosek o przywrócenie terminu, to w świetle art. 122 § 1 k.p.k. powinno być ono uznane za bezskuteczne, z uwagi na niedotrzymanie siedmiodniowego terminu zawitego do zgłoszenia wniosku o przywrócenie terminu (art. 126 § 1 k.p.k.). Formalny i skierowany do organu właściwego wniosek o przywrócenie terminu A. N. złożył natomiast dopiero w dniu 19 czerwca 2013 r., czyli blisko pół roku po rozpoczęciu odbywania kary z powyższego wyroku (k.660 – 660a).

Z tych względów bezprzedmiotowe staje się ustosunkowanie do gołosłownych twierdzeń skazanego o wprowadzenie go w błąd przez obrońcę z urzędu, którego obowiązki – w świetle art. 84 § 2 k.p.k. – ustały wraz z prawomocnym zakończeniem postępowania.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.